

Romería

Direcció i guió: Carla Simón **Països:** Espanya, Alemanya **Durada:** 111 min **Any:** 2025
Gènere: Drama **Interpretació:** Llúcia García, Mitch, Tristán Ulloa, Celine Tyll... **Música:** Ernest Pipó **Fotografia:** Hélène Louvart **Distribuïdora:** Elastica Films **Estrena a Espanya:** 05/09/2025

No recomanada per a menors de 16 anys

Versió original en espanyol, català, gallec i francès

SINOPSI

La Marina (18), adoptada des de ben petita, viatja a Vigo per trobar-se per primer cop amb la família del seu pare biològic. La seva arribada porta de tornada un passat ja enterrat. Guiada pel diari de la seva mare i a través d'una connexió especial amb el seu nou cosí, la Marina descobrirà les ferides familiars i per fi podrà reviuire la memòria fragmentada d'uns pares dels quals amb prou feines té records. (Elastica Films)

CRÍTICA

Carla Simón commou a Canes amb la recerca de la seva identitat a l'Espanya de l'heroïna i la sida dels vuitanta

La directora d'Alcarràs' fa un emocionant exorcisme personal en la seva nova pel·lícula per recuperar l'empremta perduda dels seus pares

[...] Amb l'Espanya dels anys vuitanta de teló de fons, la commovedora i emocionant nova pel·lícula de Carla Simón parla d'una noia de 18 anys de Barcelona que decideix viatjar a Galícia per trobar-se amb el fantasma dels seus pares biològics, i amb els membres de la seva família paterna, que amb prou feines coneix.

Aquest viatge a la identitat perduda se situa el 2004, just abans que la jove protagonista (la Marina) ingressi a l'escola de cinema, i està narrat a partir del diari de la mare, que en el guió de **Romería** es nodreix de les cartes que la mateixa mare de Simón va enviar a les seves amigues. Amb l'excusa d'un document oficial que necessita per a una beca, i empesa per una determinació desarmant, la Marina investiga què va ser dels seus pares. En el rastreig de les pistes esborrades, la Marina tornarà la veu a una generació que es va enganxar sense remei, i va deixar en les seves famílies l'estigma de l'heroïna i de la sida.

Simón, que va irrompre el 2017 amb *Estiu 1993*, en què ja explorava els seus records familiars més dolorosos, respon a aquest silenci amb imatges que no s'imposen sinó que van colpit, demostrant com el seu estil visual i la seva conscienciosa direcció d'actors es basa en la força de l'imperceptible i subtil, en la suma de capes molt fines que semblen fetes d'atzar i que van conformant un sòlid bloc d'emocions.

Romería no és una pel·lícula fàcil; s'acosta a la trista empremta de l'heroïna dels vuitanta des d'un lloc insòlit per la seva fragilitat i per la seva admirable delicadesa. Simón torna a demostrar la seva capacitat per al fresc familiar, aquesta vegada molt més fosc i problemàtic que el de la seva anterior pel·lícula, *Alcarràs*, guanyadora el 2022 de l'Os d'Or al festival de Berlín. A **Romería** es tracta d'una família de províncies de classe mitjana alta educada en la negació i el silenci. Els avis, oncles i tietes conformen un cor (aquesta vegada amb una majoria d'actors professionals) que parla molt, però poc del que és important. La Marina, escortada pels seus cosins, busca respostes en una casa que no admet preguntes i en el seu afany, la seva íntima odissea conquereix l'espectador.

De la mà de la bella fotografia d'Hélène Louvart (habitual d'Alice Rohrwacher), **Romería** suposa un pas endavant en la filmografia de Simón gràcies al seu tram final, en què un viatge oníric al passat eleva tota la pel·lícula. Després de recórrer, guiada per la veu de la seva mare, cada cantonada de Vigo —els pisos, bars i locals que freqüentaven els seus pares—, la Marina busca les restes d'aquell naufragi en un Atlàntic de dofins i vaixells encantats. I així, en la seva imaginació, el seu pare i la seva mare comencen a prendre cos. Aquest contacte amb els fantasmes que la van engendrar està resolt d'una manera arriscada i emocionant, s'esdevé en el terreny dels somnis, una porta que s'obre a través de la misteriosa presència d'un gat o de les restes d'un vaixell oblidat. Sense focs artificials, Simón entra al terreny de la fantasia i del conte convertint la Marina i el seu vestit vermell en una mena d'Àlícia al país de l'heroïna.

El personatge principal de **Romería** està meravellosament interpretat per Llúcia García, que al costat d'un altre actor molt jove, Mitch, sobresurt en la seva pirueta final i desdoblament en perseguir tossuda un passat que li fa mal però que necessita expiar. Armada de juvenil valentia i amb la protecció (o lupa) d'una càmera de vídeo, la Marina captura els senyals que li arriben del passat des del present. La càmera és el pont amb l'altra vida i tot el que veu i grava compon les peces d'aquest preciós exorcisme en què es reviu, a través dels seus pares, aquella tragèdia col·lectiva de l'Espanya dels vuitanta.

Elsa Fernández-Santos – elpais.com